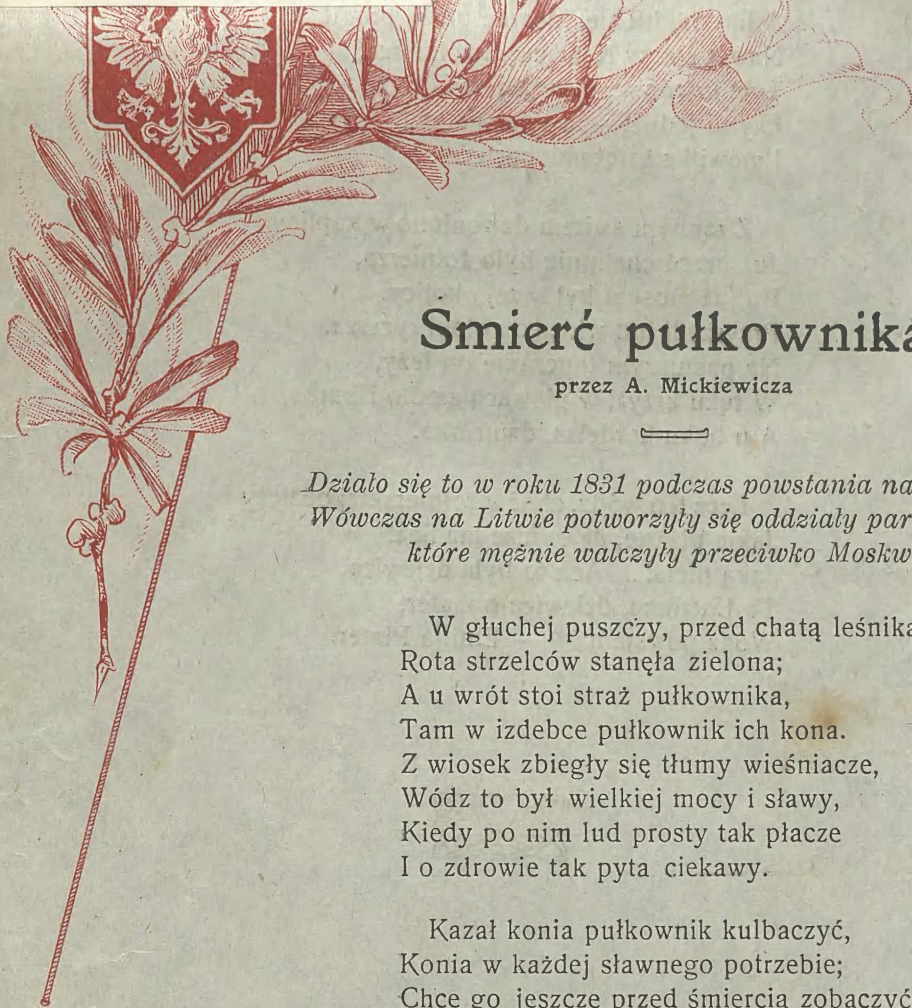

leg. 345

Śmierć pułkownika

przez A. Mickiewicza

*Działo się to w roku 1831 podczas powstania narodowego.
Wówczas na Litwie potworzyły się oddziały partyzanckie,
które mężnie walczyły przeciwko Moskwie.*

W głuchej puszczy, przed chatą leśnika
Rota strzelców stanęła zielona;
A u wrót stoi straż pułkownika,
Tam w izdebce pułkownik ich kona.
Z wiosek zbiegły się tłumy wieśniacze,
Wódz to był wielkiej mocy i sławy,
Kiedy po nim lud prosty tak płacze
I o zdrowie tak pyta ciekawy.

Kazał konia pułkownik kulbaczyć,
Konia w każdej sławnego potrzebie;
Chce go jeszcze przed śmiercią zobaczyć,
Kazał przywieść do izby do siebie.
Kazał przynieść swój mundur strzelecki,
Swoją kordelas i pas i ładunki.
Dzielny żołnierz, on chce, jak Czarniecki,
Umierając swe żegnać ryszunki.

A gdy konia już z izby wywiedli,
Potem do niej wszedł ksiądz z Panem Bogiem;
I żołnierze od żalu pobledli,
A lud modlił się, klęcząc przed progiem.
Nawet starzy Kościuszki żołnierze,
Tyle krwi swej i cudzej wylali,
Łzy ni jednej — a teraz płakali
I mówili z księżami pacierze.

Z rannym świtem dzwoniło w kaplicy.
Już przed chatą nie było żołnierza,
Bo już moskal był w tej okolicy.
Przyszedł lud widzieć zwłoki rycerza.
Na pastuszym tapczanie on leży,
W rękę krzyż, w głowach siodło i burka,
A u boku kordelas, dwururka.

Lecz ten wódz, choć w żołnierskiej odzieży
Jakie piękne, dziewicze ma lica!
Jaką pierś!... Ach to była dziewica,
To Litwinka, dziewica-bohater,
Wódz powstańców — Emilja Plater.

